

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1655

§. 43. Cæpit tristari & mæstus esse. v. 39.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

Petrus pro eo mori paratus fuit, ideoque gladium contra captivantes exeruit eum defensus, cæteri duo Boanerges, Domino excluso de Civitate Samariæ ignem de cælo in eam provocare volebant zelo honoris Domini. 4. hi maiore dignitate præditi & cæteris excellentiores erant Petrus fide & dilectione, Ioannes virginitate, Iacobus fervore & zelo animarum. 5. & hi tres sufficiebant pro testimonio iuxta id Deut. 19. *In ore duorum vel trium stabit omne verbum*; Denique ut Dominus graduum quandam in Ecclesia distinctionem doceret, ne omnes vellent esse caput, nempe; nemo cauda &c.

Ple Domine, da gratiam quoque mihi, ut cum S. Petro tibi sim fidelis, cum Ioanne castimonia præditus, cum Iacobo zelator animarum, ut licet corpore non sim tecum in horto Getsemani, sim tamen affectu & mente continuus mediator passionis tuæ & mortis, ut & ego cum sanctis his tribus merear quandoque etiam particeps esse tuæ glorificationis in monte sancto Dei.

§. 43. *Capit tristari & mæstus esse. v. 39.*

Teste S. Hieron. contristabatur Dominus non timore patiendi, qui ad hoc venerat, ut pateretur, & Petrū jam ante acriter, acriter, arguerat, quod passionem dissuadere conaretur: sed propter infelicissimum Iudam, & scandalum omnium Apostolorum, & reiectionem vel reprobationem populi Iudæorum, & perversionem multorum, dicam verbo, propter peccata nostra. O ineffabilis bonitas Iesu! O amor incomprehensibilis, omnia nostra peccata ferre voluit qui solus erat absque peccatis. Ecce ipsum gaudium cæli propter nos ad mortem usque mœrore afficitur, quodque nos voluptate deliquimus, ipse lethalibus voluit cruciatibus expiare. & quia ipse splendor paternæ gloriæ & Dei sapientia est, in quo voluntas patris, velut in purissimo speculo semper relucet, ideoque perspicue agnovit, quibus operibus & exercitiis pater placandus erat, quoque pretio nostrum solveret debitum, puta per æcerbissimos dolores, preces humiles asperam pœnitentiã, & tolerantiam passionum, afflictionumque: Hinc est quod capit tristari, & dædere & pavere, quare simul cunctis præbuit institutionem & doctrinam ut hisce studeant patrem placare operibus, ubi in peccata inciderint. atque ea de causa primus ipse id facere voluit, quod in membris suis desideravit. ideoque tantum sibi assumpsit dolorem & mæstitiam, quantis opus erat ad totius mundi peccato satisfaciendum. Unde facile intelligitur quomodo ad ipsas mortis angustias mærendo, Dominus pervenerit. ô amor! ô pietas!

Plissime Domine, qui a deo tristari & mæstus esse voluisti & pati propter peccata nostra & nobis peccatoribus monstrare veram viam pœnitentiæ, concede mihi etiam indigno famulo tuo & maximo peccatori & tantum vitæ spatium & talem affectum, quo ad mensuram iustam omnia peccata mea valeam deplorare, & per gratiam & veniam & misericordiam tuam consequi merear.

§. 44. Tunc ait illis *tristis est anima mea usque ad mortem. v. 40.*

Ubi iam in hortum Christus venerat *cepit contristari & mæstus esse, pavere etiam & cadere*, nempe ex doloris interni vehementia extrinsecus membris omnibus miserabiliter contremiscere: Et hanc ipsam tristitiam, infirmitatem & naturæ afflictionem non erubuit confiteri discipulis suis, dicens; *tristis est anima usque ad mortem*. Pergamus nunc videre amplius, quæ nam sit tanti causa doloris. & quidem multas ob rationes ita contristatus est Dominus, sed modo duas placet attingere quæ nos vehementius ad compassionem pariter & amorem accendant. Prima igitur causa fuisse nostra gravia multipliciaque peccata, obstinata malitia, ingens ingraticudo & quod omnis eramus divini timoris expertes; ob ista sic doluit pius Jesus: Enim vero & legimus & experientia comprobatum est, si quem Deus permitteret videre peccata sua, sicut ipse ea videt, præ dolore mox rumpendum esse cor illius, aut eum sensibus defituum, ubi aspiceret quam indigna sit iniuria, contemptus, vilipensioque, qua peccans affecit creatorem ac redemptorem suum Deum ac Dominum suum & quam turpiter simul quamq; indigne deformavit speciosam ac nobilem illam Dei imaginem, animam suam. Et certe Christus omnia mundi peccata in se receperat tantumque pro illis ultro sibi assumpsit dolorem cordis ac si ipsa ea perpetrasset, & quia per diurnam, cunctaque perspicentem sapientiam suam universa, maxime abominanda, quæ unquam facta sunt & deinceps fient, peccata cernebat, simul aspiciens contemptum & injuriam quæ per hæc cœlesti patri suo erant irroganda incredibilis in illo, patris amantissimo corde, agonia fuisse æstimatur. Quis enim ulla possit ratione comprehendere quantam mœrorem doloremque pertulerit, quod semper universis viribus suis ad honorem patris promovendum ferebatur, nec aliquid aliud sitiebat nisi honorem patris & salutem animarum, Apud Iudæos quidem mos erat ut si Dei blasphemiam aut injuriam audissent in signum doloris vestimenta scinderent, ut hoc facto, Dei se honorem quærere demonstrarent, quod si facti & hypocritæ Judæi id fecerunt, quantum putamus discissum fuisse cor a-

man-